EDIȚIE ÎN LIMBA ROMÂNĂ

أثر الأذكار الشرعية في طرد الهم والغم

Athar al-adhkār aš-šarʿiyya fī ṭard al-hamm wa-l-ghamm

Pomenirea lui Allah și îndepărtarea grijii

ʿAbd al-Razzāq al-Badr

INSTITUTUL TAWHID
tawhid.ro

ʿAbd al-Razzāq ibn ʿAbd al-Muḥsin al-Badr

Pomenirea lui Allah și îndepărtarea grijii

أثر الأذكار الشرعية في طرد الهم والغم

Athar al-adhkār aṣ-ṣarʿiyya fī ṭard al-hamm wa-l-ghamm

Institutul Tawhid
România · 2026

Titlul original: أثر الأذكار الشرعية في طرد الهم والغم
Ediția I
Institutul Tawhid · https://www.tawhid.ro

Text arab coranic: Tanzil Project, text Uthmani v1.1, © 2007–2026 Tanzil Project, licența Creative Commons Attribution 3.0 (CC BY 3.0), https://tanzil.net. Textul arab este reprodus fără modificări; fragmentele sunt indicate în referințe.

Cuprins

Pomenirea lui Allah, vindecare și leac 1
Rugi pentru îndepărtarea strâmtorării 4
Cugetări asupra acestor rugi 6
Prima: relatarea lui Ibn ʿAbbās 7
A doua: relatarea lui Asmāʾ bint ʿUmays 8
A treia: relatarea lui Abū Bakra 10
A patra: relatarea lui Saʿd ibn Abī Waqqāṣ 13
O rugă pentru îndepărtarea grijii și tristeții: patru temelii 17
Prima temelie: închinarea față de Allah 19
A doua temelie: credința în hotărârea și predestinarea lui Allah 19
A treia temelie: credința în numele și atributele lui Allah 22
A patra temelie: grija față de Coran, prin citire, cugetare și împlinire 27
Indice 30

Pomenirea lui Allah, vindecare și leac

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

În numele lui Allah, Cel Milostiv, Îndurător.

Lauda Îi aparține lui Allah. Îl lăudăm, Îi cerem ajutorul, Îi cerem iertare și ne căim înaintea Lui. Căutăm adăpost la Allah împotriva răului sufletelor noastre și a faptelor noastre rele. Pe cine îl călăuzește Allah nimeni nu-l poate rătăci, iar pe cine îl lasă în rătăcire nimeni nu-l poate călăuzi. Mărturisesc că nu există nicio divinitate care să merite adorarea în afară de Allah, Unicul, fără asociat, și mărturisesc că Muḥammad este robul și Trimisul Său. Binecuvântarea și pacea lui Allah fie asupra lui, a familiei sale și a tuturor companionilor săi.

Omului i se întâmplă din când în când încercări, nenorociri și dureri care îl tulbură, îi fac inima să sufere și îi strâng sufletul. Ele îi pot aduce multă tristețe, grijă sau apăsare. Tristețea ori durerea care atinge inima se poate lega de lucruri trecute, de lucruri viitoare sau de prezentul omului.

Omul își poate aminti lucruri care au trecut și ocazii care i-au scăpat, suferind și întristându-se din pricina lor. Durerea inimii sale se poate lega de viitor: se teme de lucruri care urmează și despre care se așteaptă să se întâmple. Ori se poate lega de situația lui de acum, cum este o nenorocire care l-a lovit și din pricina căreia se simte apăsat. De aceea, învățații spun: dacă durerea inimii se leagă de trecut, este tristețe; dacă se leagă de viitor, este grijă; dacă se leagă de situația și prezentul omului, este apăsare.

Toate trei — tristețea, grija și apăsarea — sunt dureri care ajung la inimă. Când o ating, îl istovesc pe om, îi răpesc somnul și îi tulbură gândurile. Câtă vreme le poartă, starea sa nu mai este firească și liniștită. Le poți chiar citi pe unele chipuri: întâlnești un cunoscut și, înainte să-ți spună ceva, îl întrebi de ce pare îngrijorat, trist ori apăsat. Durerile i se văd pe față, mai ales când s-au întețit. Aceste lucruri îl ating pe om din diferite pricini și în diferite împrejurări ale vieții.

Dacă privim felul în care oamenii caută să le trateze, să le îndepărteze și să le înlăture din inimă, vedem deosebiri foarte mari și căi felurite. Însă nu există tratament, leac, vindecare și izbăvire de toate acestea decât prin întoarcerea sinceră la Allah, Cel Măreț și Preaînalt. Prin întoarcerea la Allah, pomenirea și mărirea Lui, umplerea inimii cu adorarea numai a Lui și cu credință în El, prin refugiul sincer la Allah, recunoașterea nevoii de El, smerirea înaintea Lui și supunerea față de El, aceste dureri dispar fără să mai rămână nimic din ele.

Pomenirea lui Allah aduce liniște inimilor, apropiere sufletelor și îndepărtează grijile și apăsările. Allah, Cel Măreț și Preaînalt, spune:

﴿ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَتَطۡمَئِنُّ قُلُوبُهُم بِذِكۡرِ ٱللَّهِۗ أَلَا بِذِكۡرِ ٱللَّهِ تَطۡمَئِنُّ ٱلۡقُلُوبُ﴾

„Cei care cred și ale căror inimi își găsesc liniștea prin pomenirea lui Allah. Oare nu prin pomenirea lui Allah își găsesc inimile liniștea?”

Coran, Ar-Raʿd 13:28

Liniștea inimii și îndepărtarea grijii, a apăsării și a tristeții ei se dobândesc prin pomenirea și mărirea lui Allah și prin umplerea inimii cu credință în El. Pomenirea lui Allah este, așadar, vindecare și leac. Profetul ﷺ a transmis numeroase pomeniri și l-a îndrumat pe cel atins de strâmtorare, grijă ori apăsare să caute

sprijin în ele, să le păstreze și să le rostească, pentru ca durerea, grija și apăsarea sa să dispară.

Rugi pentru îndepărtarea strâmtorării

În această privință au venit numeroase hadithuri, pe care învățații le-au inclus în cărțile de hadith. Voi aduce aici o culegere aleasă și binecuvântată din aceste rugi și pomeniri măreațe, autentice, de la Profet ﷺ, pe care musulmanului îi este rânduit să le rostească atunci când îl ating grija, strâmtorarea, tristețea și cele asemenea lor.

Al-Bukhārī și Muslim relatează în culegerile lor autentice de la Ibn ʿAbbās că Profetul ﷺ obișnuia să spună la strâmtorare:

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ الْعَظِيمُ الْحَلِيمُ، لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ، لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ رَبُّ السَّمَوَاتِ وَرَبُّ الْأَرْضِ وَرَبُّ الْعَرْشِ الْكَرِيمِ

„Nu există nicio divinitate care să merite adorarea în afară de Allah, Cel Măreț, Cel Îngăduitor. Nu există nicio divinitate care să merite adorarea în afară de Allah, Stăpânul Tronului măreț. Nu există nicio divinitate care să merite adorarea în afară de Allah, Stăpânul cerurilor, Stăpânul pământului și Stăpânul Tronului nobil."[1]

Relatarea lui Ibn ʿAbbās

Abū Dāwūd relatează în Sunan de la Asmāʾ bint ʿUmays că ea a spus: *„Trimisul lui Allah ﷺ mi-a zis: «Să nu te învăț niște cuvinte pe care să le rostești la strâmtorare? Spune:»"*

1 Al-Bukhārī, nr. 6346; Muslim, nr. 2730.

اللَّهُ اللَّهُ رَبِّي، لَا أُشْرِكُ بِهِ شَيْئًا

„Allah, Allah este Stăpânul meu; nu-I asociez nimic.”[2]
Relatarea lui Asmāʾ bint ʿUmays

Abū Dāwūd relatează în Sunan de la Abū Bakra că Profetul ﷺ a spus: *„Ruga celui strâmtorat este:”*

اللَّهُمَّ رَحْمَتَكَ أَرْجُو، فَلَا تَكِلْنِي إِلَى نَفْسِي طَرْفَةَ عَيْنٍ،
وَأَصْلِحْ لِي شَأْنِي كُلَّهُ، لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ

„O, Allah, numai în îndurarea Ta îmi pun speranța. Nu mă lăsa în seama mea nici cât o clipire de ochi și îndreaptă-mi întreaga stare. Nu există nicio divinitate care să merite adorarea în afară de Tine.”[3]
Relatarea lui Abū Bakra

At-Tirmidhī relatează în Sunan de la Saʿd ibn Abī Waqqāṣ că Profetul ﷺ a spus: *„Ruga celui înghițit de pește, când s-a rugat în pântecele lui, a fost:”*

﴿لَّآ إِلَٰهَ إِلَّآ أَنتَ سُبْحَٰنَكَ إِنِّى كُنتُ مِنَ ٱلظَّٰلِمِينَ﴾

„Nu există nicio divinitate care să merite adorarea în afară de Tine! Slavă Ție! Eu am fost dintre cei nedrepți.”
Coran, Al-Anbiyāʾ 21:87 (fragment)

„Niciun musulman nu o rostește într-o rugă pentru vreun lucru fără ca Allah să-i răspundă.”[4]

2 Abū Dāwūd, nr. 1525; Ibn Māja, nr. 3882. Al-Albānī l-a declarat autentic în Ṣaḥīḥ at-targhīb, nr. 1824.

3 Abū Dāwūd, nr. 5090; al-Albānī l-a socotit bun în Ṣaḥīḥ al-jāmiʿ, nr. 3388.

4 At-Tirmidhī, nr. 3505; al-Albānī l-a declarat autentic în Ṣaḥīḥ al-jāmiʿ, nr. 3383.

Cugetări asupra acestor rugi

Aceste patru hadithuri sunt măreţe, autentice şi statornicite de la Profet ﷺ. Ele cuprind tratamentul strâmtorării care îl atinge pe om şi leacul apăsării, al tristeţii şi al grijii. Pe Allah, în afara Căruia nu există nicio divinitate care să merite adorarea! Dacă omul le rosteşte cugetând la înţelesul lor şi împlinind ceea ce cer şi urmăresc, în inima lui nu mai rămâne nici cât un fir de praf de grijă. Sunt un leac folositor, un tratament binecuvântat şi vindecare pentru ceea ce se află în piepturi. Însă, când rosteşte aceste pomeniri binecuvântate, musulmanul trebuie să cugete la înţelesul lor, să le cunoască semnificaţia şi să împlinească ceea ce cer.

> *Învăţaţii spun: „Rostirea pomenirilor transmise şi a rugilor rânduite, fără cunoaşterea înţelesului şi înţelegerea semnificaţiei, are un efect slab şi un folos mic."*

De aceea avem nevoie de această înţelegere când Îl pomenim pe Allah. Mulţi dintre noi rostesc pomenirile rânduite şi stăruie în ele, însă nu se opresc să cugete la semnificaţia lor; de aceea efectul lor asupra lor slăbeşte. Dacă ne oprim să cugetăm la cele patru pomeniri despre care Profetul ﷺ a spus că vindecă strâmtorarea, descoperim că au un lucru comun: împlinirea tawḥīd-ului, pentru care robul a fost creat şi adus la existenţă. Tawḥīd-ul, adică închinarea şi ascultarea îndreptate sincer numai către Allah, este refugiul omului în strâmtorările, grijile şi apăsările sale. Acestea nu dispar decât atunci când robul împlineşte tawḥīd-ul, caută refugiu la Allah şi Îi dăruieşte numai Lui religia sa. Cugetă împreună cu mine, frate cititor, la cele patru pomeniri.

Prima: relatarea lui Ibn ʿAbbās

Ibn ʿAbbās relatează că Profetul ﷺ spunea la strâmtorare:

„Nu există nicio divinitate care să merite adorarea în afară de Allah, Cel Măreț, Cel Îngăduitor. Nu există nicio divinitate care să merite adorarea în afară de Allah, Stăpânul Tronului măreț. Nu există nicio divinitate care să merite adorarea în afară de Allah, Stăpânul cerurilor, Stăpânul pământului și Stăpânul Tronului nobil."

Cel strâmtorat rostește această pomenire binecuvântată cugetând la înțelesul ei și oprindu-se asupra semnificației sale.
Când spune *„Lā ilāha illa Llāh"*, își amintește de unicitatea lui Allah și că a fost creat pentru tawḥīd și pentru împlinirea înțelesului acestor cuvinte. El trebuie să-și ocupe inima, timpul și viața cu lā ilāha illa Llāh: pentru aceasta a fost creat. Aceste cuvinte trebuie, așadar, să fie cea mai mare preocupare a omului, cea mai însemnată îndeletnicire a sa, ținta lui cea mai înaltă și centrul grijii sale. El nu a fost creat decât pentru ele și nu a fost adus la existență decât pentru a le împlini. Ele sunt scopul creației și temelia pentru care oamenii au fost aduși la existență:

﴿وَمَا خَلَقْتُ ٱلْجِنَّ وَٱلْإِنسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ﴾

„Nu i-am creat pe djinni și pe oameni decât ca să Mă adore."
Coran, Adh-Dhāriyāt 51:56

Allah i-a creat pentru lā ilāha illa Llāh, adică pentru a-I dărui numai Lui închinarea și religia. *„Lā ilāha illa Llāh"* înseamnă că nu există nimeni care să merite cu adevărat adorarea în afară de Allah. Expresia cuprinde o negare și o afirmare: neagă adorarea oricui în afară de Allah și afirmă închinarea, cu toate înțelesurile ei, numai pentru Allah. Cine spune aceste cuvinte nu cere decât de la Allah, nu cheamă în ajutor decât pe Allah, nu caută refugiu decât la Allah, nu se sprijină și nu se încrede decât în Allah și nu cere vindecarea grijilor, a apăsărilor și a tristeților sale decât de la Allah.

El spune: *„Nu există nicio divinitate care să merite adorarea în afară de Allah, Cel Măreț, Cel Îngăduitor."* Își amintește măreția lui Allah: Allah este Cel Mare, Preaînaltul, Cel Preaînalt și Măreț. Își amintește măreția Lui, puterea Lui desăvârșită, deplina Sa stăpânire asupra tuturor lucrurilor și faptul că El cuprinde întreaga creație. Nimic de pe pământ și din cer nu Îl poate împiedica. Își amintește și îngăduința lui Allah. Apoi spune: *„Nu există nicio divinitate care să merite adorarea în afară de Allah, Stăpânul Tronului măreț. Nu există nicio divinitate care să merite adorarea în afară de Allah, Stăpânul cerurilor, Stăpânul pământului și Stăpânul Tronului nobil."* Își amintește că Allah a creat Tronul, cea mai mare și mai întinsă dintre făpturi. De aceea este descris aici ca măreț și nobil; în acest loc, noblețea exprimă întinderea sa. Tronul este cea mai vastă și mai mare dintre făpturi. Amintindu-și măreția făpturilor pe care Stăpânul le-a adus la existență, omul își amintește măreția lui Allah.

Își amintește că Allah a creat cerurile și pământul. În timp ce repetă aceste cuvinte, își amintește aceste înțelesuri de seamă; inima lui se ocupă cu ele, sufletul lui se pătrunde de ele și ele îi devin preocuparea. Ce loc mai rămâne pentru grijă, apăsare sau tristețe câtă vreme inima este ocupată cu aceasta? Din această rugă și din altele aflăm că tratamentul grijii și apăsării este adorarea numai a lui Allah, pomenirea, mărirea și slăvirea Lui și refugiul la El. Acesta este tratamentul.

A doua: relatarea lui Asmāʾ bint ʿUmays

În relatarea lui Asmāʾ bint ʿUmays, Profetul ﷺ a spus: *„Să nu te învăț niște cuvinte pe care să le rostești la strâmtorare?"* Prin aceasta i-a trezit dorința de a primi folosul și a îndemnat-o. Când inima ei a dorit și a ascultat cu luare-aminte, a învățat-o: *„Spune: Allah, Allah este Stăpânul meu; nu-I asociez nimic."* Acesta este un tratament al grijii: *„Allah, Allah este Stăpânul meu; nu-I asociez nimic."*

Primul *„Allah"* este subiectul enunțului, iar al doilea îl întărește prin repetare, fiindcă lucrul este măreț și locul său este înalt: adorarea numai a lui Allah și dăruirea religiei numai Lui. *„Allah,*

Allah": repeți de două ori acest cuvânt, cugetând la el, până când îți umple inima. *„Allah, Allah este Stăpânul meu"*: numele *„Allah"* Îl arată pe Cel Căruia I se cuvine dumnezeirea și adorarea din partea tuturor făpturilor și către Care se îndreaptă toate formele ascultării.
Cine este Allah? Cine este Cel care merită cu adevărat adorarea? Răspunsul este: *„Stăpânul meu." „Allah este Stăpânul meu"* înseamnă că închinarea mea, îndreptarea mea, ținta mea, refugiul meu și sprijinul meu sunt numai la Stăpânul meu, Care m-a creat. Ar-Rabb, Stăpânul, este Creatorul, Dătătorul celor necesare traiului, Binefăcătorul, Cel care rânduiește și conduce toate treburile făpturilor Sale și în mâna Căruia se află cârmuirea tuturor lucrurilor. Acesta este înțelesul cuvintelor lui Allah:

﴿يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ ٱعۡبُدُواْ رَبَّكُمُ﴾

„O, oameni, adorați-L pe Stăpânul vostru!"
Coran, Al-Baqara 2:21 (fragment)

***„Nu-I asociez nimic"*:** aceasta cuprinde lepădarea de asociere. Tratamentul grijii este, așadar, împlinirea sinceră a tawḥīd-ului și lepădarea de asociere, prin sprijinirea robului pe Stăpânul său în toate încercările, treburile și preocupările sale. Cuvintele *„nu-I asociez"* cuprind lepădarea de șirk. Șirk înseamnă a pune pe altcineva alături de Allah ca egal în ceva dintre însușirile Sale proprii, fie în stăpânire, fie în dreptul la adorare, fie în nume și atribute.

În expresia *„nu-I asociez nimic"*, cuvântul *„nimic"* este nedefinit într-o construcție negativă și cuprinde astfel orice: nu-I asociez niciun lucru, mic sau mare, neînsemnat ori însemnat. Aceasta înseamnă lepădarea de orice asociere. Când musulmanul rostește aceste cuvinte mărețe, strâmtorarea lui se îndepărtează, fiindcă inima sa este ocupată cu cel mai măreț lucru, cea mai obligatorie îndatorire, scopul cel mai nobil și ținta cea mai înaltă: adorarea numai a lui Allah. În ea nu mai rămâne loc pentru apăsare, fiindcă este ocupată cu tawḥīd-ul, credința și sinceritatea față de Stăpânul Măreț, Cel Slăvit și Preaînalt.

A treia: relatarea lui Abū Bakra

În al treilea hadith, relatat de Abū Bakra, Profetul ﷺ a spus: *„Ruga celui strâmtorat”* — adică ruga celui atins de strâmtorare — *„este să spună: O, Allah, numai în îndurarea Ta îmi pun speranța. Nu mă lăsa în seama mea nici cât o clipire de ochi și îndreaptă-mi întreaga stare. Nu există nicio divinitate care să merite adorarea în afară de Tine.”* Cât de măreață este această rugă!

***„O, Allah, numai în îndurarea Ta îmi pun speranța”*:** adică numai în îndurarea Ta, o, Allah, fără a nădăjdui în îndurarea altcuiva în afară de Tine. Aici se află sinceritatea și tawḥīd-ul. Ordinea obișnuită a enunțului ar fi *„nădăjduiesc în îndurarea Ta”*; așezarea complementului înaintea verbului exprimă însă exclusivitatea. Aceasta este însușirea credincioșilor. Allah Preaînaltul spune:

﴿أُوْلَٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ يَدْعُونَ يَبْتَغُونَ إِلَىٰ رَبِّهِمُ ٱلْوَسِيلَةَ أَيُّهُمْ
أَقْرَبُ وَيَرْجُونَ رَحْمَتَهُۥ وَيَخَافُونَ عَذَابَهُۥٓ ۚ إِنَّ عَذَابَ
رَبِّكَ كَانَ مَحْذُورًا﴾

„Cei pe care îi cheamă caută ei înșiși apropierea de Stăpânul lor, întrecându-se care să fie mai aproape; ei nădăjduiesc în îndurarea Lui și se tem de pedeapsa Lui. Pedeapsa Stăpânului tău este, cu adevărat, de temut.”
Coran, Al-Isrāʾ 17:57

Omul își începe astfel ruga pentru îndepărtarea strâmtorării prin tawḥīd: *„O, Allah, numai în îndurarea Ta îmi pun speranța”*, adică o nădăjduiesc de la Tine, o cer de la Tine și nu o cer de la nimeni în afară de Tine. *„Nu mă lăsa în seama mea nici cât o clipire de ochi”* arată deplina nevoie a robului de Allah în fiecare clipă și în fiecare stare de nemișcare. Tu ai nevoie de Allah chiar și cât clipești; ai nevoie de El în toate treburile tale și nu te poți lipsi de Stăpânul tău. Allah însă nu are nevoie de tine în nicio

privință, iar tu ai nevoie de El în toate privințele. De aceea spui: *„Nu mă lăsa în seama mea nici cât o clipire de ochi."*

Dacă Allah te lasă în seama ta fie și o singură clipă, te pierzi și rătăcești. Cine este lăsat în seama sa se pierde; cine este lăsat în seama altcuiva în afară de Allah se pierde. Este, așadar, o binefacere a lui Allah față de tine să nu te lase decât în grija Sa. Când te lasă în grija Sa, te lasă în grija puterii, a tăriei, a stăpânirii biruitoare și a autorității.

﴿أَلَيْسَ ٱللَّهُ بِكَافٍ عَبْدَهُۥ﴾

„Oare nu-i este Allah de ajuns robului Său?"
Coran, Az-Zumar 39:36 (fragment)

﴿وَمَن يَتَوَكَّلْ عَلَى ٱللَّهِ فَهُوَ حَسْبُهُۥ﴾

„Celui care se încrede în Allah, El îi este de ajuns."
Coran, Aṭ-Ṭalāq 65:3 (fragment)

﴿قُلْ حَسْبِيَ ٱللَّهُ عَلَيْهِ يَتَوَكَّلُ ٱلْمُتَوَكِّلُونَ﴾ ﷺ

„Spune: Allah îmi este de ajuns. În El se încred cei care se încred."
Coran, Az-Zumar 39:38 (fragment)

Dacă te încrezi în Allah, nu te vei teme de nimic, iar totul se va teme de tine. Dacă nu te încrezi în Allah, El te va face să te temi de toate, chiar și de făpturile pe care îți pui sprijinul: ele vor deveni pricina pierderii și a pieirii tale. Așa a venit în hadith, că Profetul ﷺ a spus:

> *„Cine își atârnă o amuletă, fie ca Allah să nu-i împlinească ținta! Cine își atârnă o cochilie, fie ca Allah să nu-i dea liniște!"*[5]

5 Aḥmad, 4/154; al-Ḥākim, 4/216, care l-a declarat autentic; Ibn Ḥibbān, Ṣaḥīḥ, nr. 6086, de la ʿUqba ibn ʿĀmir al-Juhanī. Al-Haythamī a spus, 5/103: „L-au relatat Aḥmad, Abū Yaʿlā și aṭ-Ṭabarānī, iar transmițătorii săi sunt de încredere."

Cel care își atârnă amuleta ori cochilia își leagă inima de ele și se pierde. Musulmanul însă nu-și leagă inima decât de Allah, nu caută refugiu decât la Allah și nu se sprijină decât pe Allah. *„Și îndreaptă-mi întreaga stare”*: aici îți recunoști nevoia de Allah pentru îndreptarea tuturor treburilor tale. Religia ta, viața ta de aici și Viața ta de Apoi nu se îndreaptă decât dacă Allah le îndreaptă pentru tine. De aceea Profetul ﷺ spunea în ruga sa:

اللَّهُمَّ أَصْلِحْ لِي دِينِي الَّذِي هُوَ عِصْمَةُ أَمْرِي، وَأَصْلِحْ لِي دُنْيَايَ الَّتِي فِيهَا مَعَاشِي، وَأَصْلِحْ لِي آخِرَتِي الَّتِي فِيهَا مَعَادِي، وَاجْعَلِ الْحَيَاةَ زِيَادَةً لِي فِي كُلِّ خَيْرٍ، وَالْمَوْتَ رَاحَةً لِي مِنْ كُلِّ شَرٍّ

„O, Allah, îndreaptă-mi religia, care este ocrotirea treburilor mele; îndreaptă-mi viața lumească, în care se află traiul meu; îndreaptă-mi Viața de Apoi, în care este întoarcerea mea. Fă ca viața să-mi sporească orice bine și fă ca moartea să-mi fie odihnă de orice rău.”[6]

Ruga relatată de Abū Hurayra

„Îndreaptă-mi întreaga stare. Nu există nicio divinitate care să merite adorarea în afară de Tine.” Apoi a pomenit cuvintele tawḥīd-ului, lā ilāha illa Llāh: nimeni nu merită cu adevărat adorarea în afară de Tine; numai la Tine se caută refugiu, numai pe Tine se sprijină omul, numai în Tine se încrede și numai Ție Îți încredințează treburile. *„Nu există nicio divinitate care să merite adorarea în afară de Tine”*: acesta este unul dintre lucrurile prin care se tratează strâmtorarea.

6 Muslim, nr. 2720, de la Abū Hurayra.

A patra: relatarea lui Saʿd ibn Abī Waqqāṣ
Al patrulea hadith este cel al lui Saʿd ibn Abī Waqqāṣ, în care Profetul ﷺ a spus: *„Ruga celui înghițit de pește, când s-a rugat în pântecele lui..."* Privește strâmtorarea care l-a atins pe Yūnus: peștele l-a înghițit și l-a dus în adâncul mării. Ce strâmtorare cumplită: în pântecele peștelui, în adâncurile mării! O nenorocire mare! El n-a făcut decât să repete: *„Nu există nicio divinitate care să merite adorarea în afară de Tine! Slavă Ție! Eu am fost dintre cei nedrepți."* Chema în întunecimi: întunericul pântecelui peștelui, întunericul mării și întunericul nopții. În adâncul mării repeta aceste cuvinte, ruga celui înghițit de pește, pe care a rostit-o în pântecele lui.

Le-a repetat, iar Allah i-a îngăduit și i-a poruncit peștelui să-l arunce afară. A făcut să crească lângă el o plantă de dovleac și i-a redat sănătatea și puterea, după ce se aflase în adâncul mării. Yūnus rostea însă această rugă binecuvântată având încredere în Allah, sprijinindu-se pe Allah, căutând refugiu la Allah și știind că izbăvirea lui este în mâna lui Allah. Aceste cuvinte cuprind patru lucruri.

Primul: tawḥīd-ul. „Nu există nicio divinitate care să merite adorarea în afară de Tine" afirmă unicitatea lui Allah.

Al doilea: slăvirea lui Allah. „Slavă Ție" înseamnă: Te declar, o, Allah, mai presus de orice nu Ți se cuvine; Te declar mai presus de lipsuri și defecte și mai presus de ceea ce Îți atribuie potrivnicii trimișilor.

﴿سُبْحَٰنَ رَبِّكَ رَبِّ ٱلْعِزَّةِ عَمَّا يَصِفُونَ﴾

„Slavă Stăpânului tău, Stăpânul măreției, mai presus de ceea ce Îi atribuie ei!"
Coran, Aș-Ṣāffāt 37:180

Al treilea: recunoașterea nedreptății și a neîmplinirii. „Eu am fost dintre cei nedrepți."

Al patrulea: închinarea față de Allah. Recunoști că ești robul lui Allah și că nu te poți lipsi de El nici cât o clipire de ochi.

În aceasta se află un tratament măreț și o vindecare binecuvântată.

De aceea, în toate încercările, spaimele și greutățile sale, omul se îndreaptă spre Allah. Nu caută refugiu decât la Allah, în orice nenorocire îl atinge și în orice încercare se abate asupra lui. Toate făpturile și toți oamenii, pe Allah, nu stăpânesc nimic pentru tine: dacă Allah voiește să te atingă cu un rău, ei nu-l pot respinge, iar dacă voiește să-ți dăruiască îndurare, ei nu o pot opri.

﴿مَّا يَفْتَحِ ٱللَّهُ لِلنَّاسِ مِن رَّحْمَةٍ فَلَا مُمْسِكَ لَهَا ۖ وَمَا يُمْسِكْ فَلَا مُرْسِلَ لَهُۥ مِنۢ بَعْدِهِۦ﴾

„Ceea ce Allah deschide oamenilor din îndurarea Sa nimeni nu poate opri, iar ceea ce El oprește nimeni nu poate trimite după El.”

Coran, Fāțir 35:2 (fragment)

﴿وَلَئِن سَأَلْتَهُم مَّنْ خَلَقَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضَ لَيَقُولُنَّ
ٱللَّهُ ۚ قُلْ أَفَرَءَيْتُم مَّا تَدْعُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ إِنْ أَرَادَنِىَ ٱللَّهُ
بِضُرٍّ هَلْ هُنَّ كَٰشِفَٰتُ ضُرِّهِۦٓ أَوْ أَرَادَنِى بِرَحْمَةٍ هَلْ
هُنَّ مُمْسِكَٰتُ رَحْمَتِهِۦ ۚ قُلْ حَسْبِىَ ٱللَّهُ ۖ عَلَيْهِ يَتَوَكَّلُ
ٱلْمُتَوَكِّلُونَ﴾

„Dacă îi întrebi cine a creat cerurile și pământul, vor spune: Allah. Spune: Vedeți voi ceea ce chemați în afara lui Allah? Dacă Allah voiește pentru mine un rău, pot ele înlătura răul Lui? Sau, dacă voiește pentru mine îndurare, pot ele opri îndurarea Lui? Spune: Allah îmi este de ajuns. În El se încred cei care se încred."
Coran, Az-Zumar 39:38

﴿قُلِ ٱدْعُوا۟ ٱلَّذِينَ زَعَمْتُم مِّن دُونِهِۦ فَلَا يَمْلِكُونَ كَشْفَ
ٱلضُّرِّ عَنكُمْ وَلَا تَحْوِيلًا﴾

„Spune: Chemați-i pe cei pe care vi-i închipuiți în afara Lui! Ei nu pot nici îndepărta răul de la voi și nici să-l mute."
Coran, Al-Isrāʾ 17:56

Răul pe care Allah a voit să-l trimită ei nu-l pot îndepărta de la voi și nu-l pot ridica. Cel care coboară și înalță, strânge și lărgește, dăruiește și oprește, întărește și umilește și în mâna Căruia se află cârmuirea tuturor lucrurilor este Allah. Numai la El se caută refugiu și numai pe El se sprijină omul. Acestea sunt patru rugi,

ori patru pomeniri, statornicite în Sunna Profetului ﷺ pentru tratarea strâmtorării.

O rugă pentru îndepărtarea grijii și tristeții: patru temelii

Într-un alt hadith măreț, relatat de imamul Aḥmad în Musnad și de alții de la ʿAbd Allāh ibn Masʿūd, Profetul ﷺ a spus:

اللَّهُمَّ إِنِّي عَبْدُكَ، ابْنُ عَبْدِكَ، ابْنُ أَمَتِكَ، نَاصِيَتِي بِيَدِكَ، مَاضٍ فِيَّ حُكْمُكَ، عَدْلٌ فِيَّ قَضَاؤُكَ، أَسْأَلُكَ بِكُلِّ اسْمٍ هُوَ لَكَ سَمَّيْتَ بِهِ نَفْسَكَ، أَوْ عَلَّمْتَهُ أَحَدًا مِنْ خَلْقِكَ، أَوْ أَنْزَلْتَهُ فِي كِتَابِكَ، أَوِ اسْتَأْثَرْتَ بِهِ فِي عِلْمِ الْغَيْبِ عِنْدَكَ، أَنْ تَجْعَلَ الْقُرْآنَ رَبِيعَ قَلْبِي، وَنُورَ صَدْرِي، وَجَلَاءَ حُزْنِي، وَذَهَابَ هَمِّي

„Pe oricine îl atinge o grijă sau o tristețe și spune: «O, Allah, eu sunt robul Tău, fiul robului Tău și fiul roabei Tale. Fruntea mea este în mâna Ta; hotărârea Ta se împlinește asupra mea, iar judecata Ta față de mine este dreaptă. Te rog prin fiecare nume care Îți aparține, cu care Te-ai numit pe Tine, pe care l-ai învățat vreuneia dintre făpturile Tale, pe care l-ai coborât în Cartea Ta sau pe care l-ai păstrat numai pentru Tine în cunoașterea nevăzutului: fă Coranul primăvara inimii mele, lumina

pieptului meu, îndepărtarea tristeții mele și risipirea grijii mele!» — Allah îi îndepărtează grija și tristețea și le înlocuiește cu izbăvire." A fost întrebat: „Trimis al lui Allah, să nu o învățăm?" El a răspuns: „Ba da. Se cuvine ca acela care o aude să o învețe."[7]
Ruga din relatarea lui ʿAbd Allāh ibn Masʿūd

Poate că am auzit-o de mai multe ori, ne-a fost amintită în unele predici și lecții și am citit-o în unele cărți. Dar poate că unii dintre noi nu am învățat-o, nici în privința memorării, nici în privința înțelegerii, nici în privința rostirii ei când ne atinge grija. Sunt trei feluri de neglijare: omul neglijează să o memoreze, să o citească și să o repete; ori o memorează, dar neglijează să-i înțeleagă înțelesul și să se oprească asupra semnificației ei; ori neglijează să o rostească: îl ating grija și apăsarea, se ocupă cu multe lucruri, dar această rugă binecuvântată nu-i trece prin minte.

Trebuie să ne cercetăm pentru toate acestea și să luptăm cu noi înșine pentru a le îndrepta. Este o rugă binecuvântată. Profetul ﷺ ne-a înștiințat că oricărui rob atins de grijă ori apăsare, care o rostește, Allah îi îndepărtează grija și apăsarea și le înlocuiește cu bucurie, iar într-o altă relatare: cu izbăvire. Apăsarea care acoperă și rănește inima se schimbă, după rugă, în bucurie și ușurare, iar apoi vine de la Allah izbăvirea de lucrul care l-a îndurerat. Cel care ne-a arătat aceasta, ne-a înștiințat și ne-a călăuzit spre ea este cel adevărat și crezut, care nu vorbește după poftă. Binecuvântarea și pacea lui Allah fie asupra lui! Pe Allah, aceste cuvinte sunt adevăr și aduc izbăvire de griji și vindecare a apăsărilor, aduc bucurie și înlătură tristețea, așa cum ne-a vestit Trimisul nostru ﷺ.

Pentru această rugă avem nevoie de trei lucruri, pe care le-am amintit: **întâi**, să o memorăm; **al doilea**, să-i înțelegem înțelesul; **al treilea**, să o păstrăm și să o rostim când pe unul dintre noi îl atinge grija ori apăsarea. Cugetând la ea, descoperim patru temelii de care avem nevoie pentru tratarea grijilor și apăsărilor.

7 Musnad Aḥmad, 1/391; al-Albānī l-a declarat autentic în As-Silsila aṣ-ṣaḥīḥa, nr. 199. Pentru explicarea acestui hadith, vezi Al-Fawā'id de Ibn al-Qayyim, p. 44.

Trebuie să cugetăm la ele și să căutăm să le înțelegem când rostim ruga.

Prima temelie: închinarea față de Allah

Dacă dorești ca grijile tale să dispară, împlinește închinarea față de Allah. Privește cum o împlinești în această rugă. Încă de la început spui: *„O, Allah, eu sunt robul Tău, fiul robului Tău și fiul roabei Tale." „Eu sunt robul Tău"* înseamnă: Îți sunt închinător; Te ador, Te chem, nădăjduiesc în Tine, Îți cer, mă sprijin pe Tine și caut refugiu la Tine. Expresia poate însemna și: sunt robul Tău, supus Ție și smerit înaintea Ta; Tu m-ai creat, m-ai adus la existență din neființă, m-ai creat după ce nu eram și Tu îmi rânduiești treburile.

***„Fiul robului Tău și fiul roabei Tale"*:** eu sunt robul Tău; tatăl meu, tatăl lui și toți până la Adam sunt robii Tăi. Tu i-ai creat. Mama mea, mama ei și toate până la Ḥawwā' sunt roabele Tale; Tu le-ai adus la existență. Eu sunt robul Tău și închinătorul Tău: la Tine caut refugiu, pe Tine Te chem, pe Tine mă sprijin și Ție Îți încredințez treburile. Aceasta este prima temelie: împlinirea închinării față de Allah.

A doua temelie: credința în hotărârea și predestinarea lui Allah

Ceea ce Allah voiește se întâmplă, iar ceea ce El nu voiește nu se întâmplă. De aceea spune ruga: *„Fruntea mea este în mâna Ta; hotărârea Ta se împlinește asupra mea, iar judecata Ta față de mine este dreaptă."* Aici se află credința în hotărârea și predestinarea lui Allah: toate lucrurile sunt prin hotărârea și predestinarea Lui. *„Fruntea mea este în mâna Ta"*: nāṣiya este partea din față a capului. Fruntea fiecărui om este în mâna lui Allah; El o cârmuiește cum voiește și hotărăște asupra ei ceea ce dorește.

﴿مَّا مِن دَآبَّةٍ إِلَّا هُوَ ءَاخِذُۢ بِنَاصِيَتِهَآ ۚ إِنَّ رَبِّى عَلَىٰ
صِرَٰطٍ مُّسْتَقِيمٍ﴾

„Nu există nicio vietate pe care El să nu o țină de frunte. Stăpânul meu este pe o cale dreaptă.”
Coran, Hūd 11:56 (fragment)

Frunțile robilor sunt în mâna lui Allah: El îi îndreaptă cum voiește și hotărăște asupra lor ceea ce dorește. Îl aduce pe unul la viață și îl ia pe altul în moarte; îl îmbogățește pe unul și îl sărăcește pe altul; îl înalță pe unul și îl umilește pe altul; îl îmbolnăvește pe unul și îl vindecă pe altul.

﴿قُلِ ٱللَّٰهُمَّ مَٰلِكَ ٱلْمُلْكِ تُؤْتِى ٱلْمُلْكَ مَن تَشَآءُ وَتَنزِعُ
ٱلْمُلْكَ مِمَّن تَشَآءُ وَتُعِزُّ مَن تَشَآءُ وَتُذِلُّ مَن تَشَآءُ ۖ بِيَدِكَ
ٱلْخَيْرُ ۖ إِنَّكَ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ قَدِيرٌ﴾

„Spune: O, Allah, Stăpân al stăpânirii! Tu dai stăpânirea cui voiești și iei stăpânirea de la cine voiești. Îl înalți pe cine voiești și îl umilești pe cine voiești. În mâna Ta se află binele. Tu ai putere asupra tuturor lucrurilor.”
Coran, Āl ʿImrān 3:26

Hotărârea Îi aparține lui Allah de la început până la sfârșit. Orice lucru se petrece prin hotărârea Lui: ceea ce Allah voiește se întâmplă, iar ceea ce El nu voiește nu se întâmplă. De aceea unul dintre cele mai mari mijloace de a trata grija și apăsarea este credința în hotărârea și predestinarea lui Allah. Allah Preaînaltul spune:

﴿مَآ أَصَابَ مِن مُّصِيبَةٍ إِلَّا بِإِذْنِ ٱللَّهِ ۗ وَمَن يُؤْمِنۢ بِٱللَّهِ يَهْدِ قَلْبَهُۥ﴾

„Nicio nenorocire nu lovește decât cu îngăduința lui Allah. Celui care crede în Allah, El îi călăuzește inima."
Coran, At-Taghābun 64:11 (fragment)

Unul dintre înaintași a spus: „Este robul credincios pe care îl atinge nenorocirea; el știe că este de la Allah, așa că se mulțumește și se supune."

Credința în predestinare are un efect binecuvântat asupra robului: îi odihnește inima și îi liniștește sufletul. De aceea Profetul ﷺ a spus:

„Minunată este starea credinciosului! Toată starea lui este bine, iar aceasta nu este pentru nimeni în afară de credincios. Dacă îl atinge bucuria, el mulțumește și aceasta este bine pentru el; dacă îl atinge necazul, rabdă și aceasta este bine pentru el."[8]

În bucurie, credinciosul știe că aceasta este o binefacere de la Allah și Îl laudă pentru ea. În necaz, știe că nenorocirea a venit prin hotărârea lui Allah și că ceea ce Allah voiește se întâmplă, iar ceea ce El nu voiește nu se întâmplă, așa că rabdă. Prin binefacere dobândește răsplata celor mulțumitori, iar prin nenorocire răsplata celor răbdători. Aceasta nu este decât pentru credincios.

8 Muslim, nr. 2999.

A treia temelie: credința în numele și atributele lui Allah

A treia temelie este credința în numele și atributele lui Allah și apropierea de El, în rugă, prin ele. De aceea Profetul ﷺ a spus:

„Te rog prin fiecare nume care Îți aparține, cu care Te-ai numit pe Tine, pe care l-ai coborât în Cartea Ta, pe care l-ai învățat vreuneia dintre făpturile Tale sau pe care l-ai păstrat numai pentru Tine în cunoașterea nevăzutului."

Cunoașterea numelor și a atributelor lui Allah, arătate în Carte și în Sunna, și rugarea Lui prin ele sunt dintre cele mai mărețe mijloace prin care grijile se risipesc și apăsările sunt îndepărtate. Allah Preaînaltul spune:

﴿وَلِلَّهِ ٱلْأَسْمَآءُ ٱلْحُسْنَىٰ فَٱدْعُوهُ بِهَا﴾

„Lui Allah Îi aparțin numele cele mai frumoase; chemați-L prin ele!"
Coran, Al-Aʿrāf 7:180 (fragment)

﴿قُلِ ٱدْعُواْ ٱللَّهَ أَوِ ٱدْعُواْ ٱلرَّحْمَٰنَ ۖ أَيًّا مَّا تَدْعُواْ فَلَهُ ٱلْأَسْمَآءُ ٱلْحُسْنَىٰ﴾

„Spune: Chemați-L Allah sau chemați-L Ar-Raḥmān. Oricum L-ați chema, Lui Îi aparțin numele cele mai frumoase."
Coran, Al-Isrāʾ 17:110 (fragment)

Allah Preaînaltul mai spune:

﴿هُوَ ٱللَّهُ ٱلَّذِى لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ ۖ عَٰلِمُ ٱلْغَيْبِ وَٱلشَّهَٰدَةِ ۖ هُوَ ٱلرَّحْمَٰنُ ٱلرَّحِيمُ﴾

„El este Allah, în afara Căruia nu există nicio divinitate care să merite adorarea: Cunoscătorul nevăzutului și al celor văzute. El este Cel Milostiv, Îndurător.”

Coran, Al-Ḥaṣr 59:22

﴿هُوَ ٱللَّهُ ٱلَّذِى لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ ٱلْمَلِكُ ٱلْقُدُّوسُ ٱلسَّلَٰمُ ٱلْمُؤْمِنُ ٱلْمُهَيْمِنُ ٱلْعَزِيزُ ٱلْجَبَّارُ ٱلْمُتَكَبِّرُ ۚ سُبْحَٰنَ ٱللَّهِ عَمَّا يُشْرِكُونَ﴾

„El este Allah, în afara Căruia nu există nicio divinitate care să merite adorarea: Stăpânul, Cel Sfânt, Cel fără de cusur, Dătătorul siguranței, Veghetorul, Cel Puternic, Cel Atotstăpânitor, Cel Preaînalt. Slavă lui Allah, mai presus de ceea ce Îi asociază ei!”

Coran, Al-Ḥaṣr 59:23

﴿هُوَ ٱللَّهُ ٱلْخَٰلِقُ ٱلْبَارِئُ ٱلْمُصَوِّرُ ۖ لَهُ ٱلْأَسْمَآءُ ٱلْحُسْنَىٰ ۚ يُسَبِّحُ لَهُۥ مَا فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ ۖ وَهُوَ ٱلْعَزِيزُ ٱلْحَكِيمُ﴾

„El este Allah: Creatorul, Cel care aduce la existență, Dătătorul chipurilor. Lui Îi aparțin numele cele mai frumoase. Tot ce este în ceruri și pe pământ Îl slăvește. El este Cel Puternic, Înțeleptul."
Coran, Al-Ḥaşr 59:24

A te ruga lui Allah prin numele și atributele Sale este cea mai măreață cale de apropiere de El. Aceasta intră în înțelesul cuvintelor lui Allah:

﴿يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ ٱتَّقُوا۟ ٱللَّهَ وَٱبْتَغُوٓا۟ إِلَيْهِ ٱلْوَسِيلَةَ﴾

„O, voi cei care credeți, temeți-vă de Allah și căutați apropierea de El!"
Coran, Al-Mā'ida 5:35 (fragment)

Adică: căutați apropierea de El prin ceea ce Îl mulțumește. Între lucrurile care Îl mulțumesc pe Allah se află rugarea robilor Săi prin numele Sale. De aceea Profetul ﷺ se ruga lui Allah prin numele Sale. În ruga sa spunea:

„O, Allah, prin cunoașterea Ta a nevăzutului și prin puterea Ta asupra făpturilor..."

Se ruga lui Allah prin cunoașterea Sa și se ruga Lui prin puterea Sa:

اللَّهُمَّ بِعِلْمِكَ الْغَيْبَ وَقُدْرَتِكَ عَلَى الْخَلْقِ أَحْيِنِي مَا كَانَتِ الْحَيَاةُ خَيْرًا لِي وَتَوَفَّنِي مَا كَانَتِ الْوَفَاةُ خَيْرًا لِي

„O, Allah, prin cunoașterea Ta a nevăzutului și prin puterea Ta asupra făpturilor, ține-mă în viață câtă vreme viața este mai bună pentru mine și ia-mă în moarte când moartea este mai bună pentru mine.”[9]

Invocația citată de autor

În Coran se află:

﴿وَأَدۡخِلۡنِي بِرَحۡمَتِكَ فِي عِبَادِكَ ٱلصَّٰلِحِينَ﴾

„Și fă-mă să intru, prin îndurarea Ta, între robii Tăi drepți.”

Coran, An-Naml 27:19 (fragment)

Este rugarea lui Allah prin îndurarea Sa. Iar în ruga de istikhāra se spune:

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْتَخِيرُكَ بِعِلْمِكَ وَأَسْتَقْدِرُكَ بِقُدْرَتِكَ

„O, Allah, Îți cer alegerea prin cunoașterea Ta și Îți cer putere prin puterea Ta.”

Fragment din ruga de istikhāra citat de autor

9 An-Nasāʾī, nr. 1305; al-Albānī l-a declarat autentic în Ṣaḥīḥ al-jāmiʿ, nr. 1301.

Este rugarea lui Allah prin cunoașterea și puterea Sa. Musulmanul se roagă astfel lui Allah prin numele și atributele Sale. Aici însă se află o rugare generală, cuprinzătoare, prin toate numele lui Allah: cele pe care le cunoaștem și cele pe care nu le cunoaștem. Hadithul ne arată că există nume frumoase ale lui Allah pe care El le-a păstrat numai pentru Sine în cunoașterea nevăzutului: nu le-a coborât în Cartea Sa și nu le-a învățat vreuneia dintre făpturile Sale. În marele hadith despre mijlocire, când Profetul ﷺ mijlocește pentru făpturi, pentru ca Allah să îngăduie judecarea lor, el spune:

> *„Pornesc, vin sub Tron și cad în prosternare înaintea Stăpânului meu. Apoi Allah îmi deschide și mă inspiră cu laude și cuvinte frumoase de preamărire a Lui pe care nu le-a deschis nimănui înaintea mea."*[10]

Există, așadar, nume ale lui Allah pe care El le-a păstrat numai pentru Sine în cunoașterea nevăzutului. Această rugă cuprinde rugarea lui Allah prin fiecare nume care Îi aparține: cu care S-a numit pe Sine, pe care l-a coborât în Cartea Sa, pe care l-a învățat vreuneia dintre făpturile Sale sau pe care l-a păstrat numai pentru Sine în cunoașterea nevăzutului. Aici se află și dovada că a-L cunoaște pe Allah, a-I cunoaște numele și atributele este dintre cele mai mărețe lucruri prin care se dobândește fericirea în această lume și în Viața de Apoi. Allah Preaînaltul spune:

﴿إِنَّمَا يَخْشَى ٱللَّهَ مِنْ عِبَادِهِ ٱلْعُلَمَٰٓؤُا۟﴾

„Dintre robii Săi, numai învățații se tem de Allah."
Coran, Fāțir 35:28 (fragment)

Cu cât omul Îl cunoaște mai mult pe Allah, numele și atributele Sale, cu atât Îl mărește mai mult, se îndreaptă mai mult spre El și se depărtează mai mult de neascultare. Unul dintre înaintași a spus: *„Cine Îl cunoaște mai bine pe Allah se teme mai mult de El, caută mai mult închinarea înaintea Lui și se depărtează mai mult*

10 Al-Bukhārī, nr. 4712; Muslim, nr. 194, din relatarea lui Abū Hurayra.

de neascultarea Lui." Cu cât cunoașterea ta despre Allah sporește, cu atât binele din tine sporește.

A patra temelie: grija față de Coran, prin citire, cugetare și împlinire

Grijile și apăsările nu s-au înmulțit și răspândit între noi decât fiindcă ne-am îndepărtat de Coran. Dacă ne-am ține strâns de Coran și am fi aproape de el, recitându-l așa cum se cuvine, am fi cei mai fericiți oameni. Allah Preaînaltul spune:

﴿إِنَّ هَٰذَا ٱلْقُرْءَانَ يَهْدِى لِلَّتِى هِىَ أَقْوَمُ﴾

„Acest Coran călăuzește către ceea ce este mai drept."
Coran, Al-Isrāʾ 17:9 (fragment)

﴿وَشِفَآءٌ لِّمَا فِى ٱلصُّدُورِ﴾

„Și vindecare pentru ceea ce se află în piepturi."
Coran, Yūnus 10:57 (fragment)

Coranul este vindecare, leac, călăuzire, îndemn și amintire pentru cei care iau aminte. Vezi cum omul, când îl dor anumite lucruri, ia Cartea lui Allah și citește cugetând. După numai câteva clipe își simte pieptul larg, liniștea îi acoperă inima și apropierea de Allah i-o umple. Ajunge chiar să creadă că nu are nicio problemă, deși are multe. Însă liniștea care îl cuprinde pe însoțitorul Coranului și pacea care coboară asupra lui îi aduc această stare, mai ales dacă el cugetă la Coran. Profetul ﷺ spune:

> *„Niciun grup nu se adună într-o casă dintre casele lui Allah, recitând Cartea lui Allah și studiind-o împreună, fără ca liniștea să coboare asupra lor, îndurarea să-i cuprindă, îngerii să-i înconjoare și Allah să-i pomenească între cei aflați la El."*[11]

Coranul este vindecare. Însă a căuta vindecare prin el nu înseamnă ca unul dintre noi să cumpere un exemplar, să-l așeze pe un raft ori în partea din față a mașinii, în timp ce părăsește

11 Muslim, nr. 2699, de la Abū Hurayra.

Cartea lui Allah: nu o citește, nu cugetă la ea și nu luptă cu sine pentru a o împlini. Aceasta nu este căutarea vindecării prin Coran. Vindecarea prin Coran se caută prin trei lucruri: **citirea lui, cugetarea la el și împlinirea lui**.

﴿ٱلَّذِينَ ءَاتَيۡنَٰهُمُ ٱلۡكِتَٰبَ يَتۡلُونَهُۥ حَقَّ تِلَاوَتِهِۦٓ أُوْلَٰٓئِكَ يُؤۡمِنُونَ بِهِۦ﴾

„Cei cărora le-am dat Cartea o recită așa cum se cuvine să fie recitată; aceștia cred în ea."
Coran, Al-Baqara 2:121 (fragment)

„O recită așa cum se cuvine" înseamnă că o citesc, îi înțeleg sensul și împlinesc ceea ce cere. Împlinirea face parte din tilāwa. Recitarea Coranului nu înseamnă numai citirea lui: ea trebuie să cuprindă împlinirea sa. Se spune în arabă talā fulānun fulānan, adică *„cutare l-a urmat pe cutare"*; tot astfel, Coranul trebuie urmat în fapte. Grija față de Coran prin citire, cugetare și împlinire este temelia fericirii, a izbânzii și a îndepărtării grijilor și apăsărilor.

De aceea ruga se încheie: *„Fă Coranul cel măreț primăvara inimii mele, lumina pieptului meu, îndepărtarea tristeții mele și risipirea grijii și apăsării mele."* Dacă acesta este locul Coranului în inima și în pieptul tău — lumina pieptului, primăvara inimii, îndepărtarea tristeții și risipirea grijii și apăsării — mai găsesc grijile și apăsările o cale spre inima ta? Mai găsesc o intrare în pieptul și în sufletul tău? Nu, pe Allah! Inima este plină de bine. Inimile sunt vase: dacă îți umpli inima cu pomenire, cu Coran și cu amintirea măreției lui Allah, nu mai rămâne loc pentru aceste lucruri. Dar dacă în ea slăbesc credința, pomenirea și legătura cu Allah, ele găsesc o cale de intrare.

„Fă Coranul cel măreț primăvara inimii mele și lumina pieptului meu." Când a pomenit inima, a pomenit primăvara; când a pomenit pieptul, a pomenit lumina, fiindcă lumina se răsfrânge asupra a ceea ce se află înăuntru. Primăvara este aici apa care

ajunge la plantă, o hrănește și face să se răspândească în ea binele. Când Coranul intră în inima ta, ea devine asemenea primăverii: în ea cresc flori, grădini și roade cum nu sunt altele mai plăcute, mai nobile și mai frumoase. Dacă pieptul tău strălucește de lumină, întreaga ta viață devine lumină și strălucire.

„Și îndepărtarea tristeții mele”: adică să-mi risipească și să-mi înlăture tristețea, fără să mai rămână nimic din ea, prin Coran și căutarea vindecării prin Coran. *„Allah îi îndepărtează grija și tristețea și le înlocuiește cu bucurie.”* Acesta este rodul.

Aceasta este o aducere-aminte despre aceste pomeniri binecuvântate și rugi mărețe. Mă îndemn pe mine și îi îndemn pe frații mei la teama de Allah și la păstrarea pomenirilor și rugilor transmise de la Profet ﷺ: să le învățăm, să le studiem, să le repetăm și să le împlinim. Îl rog pe Allah, prin numele Sale cele mai frumoase și atributele Sale cele mai înalte, să ne risipească tuturor grijile, să ne ușureze strâmtorările, să ne îndrepte întreaga stare, să nu ne lase în seama noastră nici cât o clipire de ochi și să ne călăuzească pe toți pe calea dreaptă. Allah Preaînaltul știe cel mai bine. Binecuvântarea și pacea lui Allah fie asupra Profetului nostru Muḥammad, asupra familiei sale și a tuturor companionilor săi.

Indice

Allah 1–16, 18–29
Coran 25, 27–29
grijă 1–3, 6, 8, 18
încredere 13
numele lui Allah 1, 26
predestinare 21
rugă 6, 8, 10, 13, 18–19, 22, 26
tawḥīd 7, 9–11, 13
tristețe 1–2, 8, 18
Yūnus 13

EDIȚIE ÎN LIMBA ROMÂNĂ

Pomenirea lui Allah și îndepărtarea grijii

O lucrare despre pomenirea lui Allah, rugă și încrederea în El în vreme de grijă și tristețe. Pornind de la textele revelate, autorul explică rugile strâmtorării și temeliile pe care se sprijină credinciosul când Îi cere ajutorul lui Allah.

INSTITUTUL TAWHID

tawhid.ro